

Askjær Jørgensen (FP):

Under udvalgsarbejdet stillede fremskridtspartiet på et tidligt tidspunkt et ændringsforslag om, at den jurist, der ifølge ministerens oprindelige forslag skulle ind i det amtslige ankenævn, skulle pilles ud. Jeg vil gerne takke regeringspartierne og ministeren for, at man nu har taget dette ændringsforslag til sig og dermed har imødekommet, hvad vi ønskede der skulle ske på dette område. Det er naturligt, at vort ændringsforslag i den anledning er faldet bort.

Jeg kan sige, at vi selvfølgelig stemmer for de ændringsforslag, der er stillet af et flertal og tiltrådt af ministeren, men de ændringsforslag, der er stillet af henholdsvis SF og det radikale venstre, kan vi under ingen omstændigheder stemme for. Jeg skal forklare hvorfor.

Med den situation, vi har på det sociale område: en helt uadministrerbar lovgivning, en totalt ubrugelig, asocial, reaktionær bistandslov, er det klart, at der bliver mange tvistigheder, der er mange områder, hvor borgerne er utilfredse. Men det er nu engang den situation, vi har på det sociale område som følge af den lovgivning, socialdemokraterne har givet for de svage grupper i samfundet. Det har vi ikke kunnet få flertal for at få rettet op, og det er altså den situation, vi lever med.

Der er tale om mange skønsprincipper, hvor man i én kommune kan være heldig at få bevilget noget, men i en anden kommune kan risikere, at man ikke får noget. Der er gevaldig store forskelle. Hvis borgere, der hører til de svage grupper i dette samfund, snakkede med hinanden en gang imellem – hvis ellers de havde råd til at komme væk fra hjemmet og træffe hinanden på en eller anden måde – så kunne folk, der eventuelt skulle modtage bistandshjælp, fortælle: ja, i min kommune er det sådan og sådan og sådan, dér får vi sådan og sådan og sådan, men i nabokommunen er det stik modsat. Det er klart, at der så bliver anket, så det brager. Det er noget, der siger sig selv, at de, der ikke får, hvad de får i den anden kommune, er utilfredse. Og så har vi den situation med en halv snes tusinde ankesager, eller hvor mange der ligger. For at få behandlet alle disse sager i 2 og 3 og 4 led, eller hvor mange led de nu skal igennem, skal borgerne

vente et års tid på afgørelsen, selv i ret banale sociale sager, og det i sig selv er utilfredsstillende.

Derfor er det godt og prisværdigt, at socialministeren vil prøve at lappe lidt på systemet, sådan at man hurtigere kan få en afgørelse, sådan at borgerne hurtigere ved, hvor de er henne. Derfor må man sige, at det, vi er nået frem til nu, og det, som bliver vedtaget, da i hvert fald er en forbedring på området, og det er nok også den største forbedring, der kan opnås på nuværende tidspunkt. Men hovedmålet med hele det sociale system må være, at vi får en sådan lovgivning, at der slet ikke skal så mange anker til, og at borgerne bliver behandlet ens overalt i Danmark. Det kan ikke passe, at der skal være så store uretfærdigheder, og der er intet menneske i dette land, der kan argumentere for, at der kan blive så mange ankesager, hvis ikke det var på grund af uretfærdigheder. Hvis man havde klare og letforståelige love, der let kunne administreres og var præcise, så ville der naturligvis ikke blive så mange tusinde ankesager.

Det, man bør rette blikket imod her og nu, er kort og godt, at lovgivningen på det sociale område er drønende forkert. Forbrydelserne blev begået, da man lavede den bistandslov, vi har nu. Derfor vil jeg opfordre ministeren til ikke at standse ved det, vi nu når, men virkelig at tage fat på at få gennemført en sådan lovgivning på det sociale område, at vi får et system, der er reelt og letforståeligt og først og fremmest indebærer, at borgerne bliver behandlet ens, uanset om de bor i Brande kommune, i en forstadskommune ved København, i Sønderjylland, på Fyn, eller hvor de bor. Borgerne i dette land skal behandles ens, uanset hvor de bor, men det bliver de ikke. Det at modtage social bistand i dette samfund er det samme som at spille i lotteriet eller gå på travbanen. Om vi når at få forslaget om V6-spillet gjort klart i folketingets skatte- og afgiftsudvalg, ved jeg ikke, men jeg synes, at de mennesker, der godt kan lide at spille lotteri, skal have mulighed for at afreagere sådan nogle steder. Jeg synes ikke, at modtagere af social bistand skal have lyst til spil. Der skal være retfærdighed til; der skal være en sikker platform for borgerne at være på; det er der ikke.

Alle de, der råber op på den ene eller den anden måde her, skal ikke skælde ud over